

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2022. január 13.
(csütörtök)

Szepesy László

27. „NE ÁLLJATOK ELLEN A GONOSZNAK”

Énekek: 225,1-4, 608

Alapige: Máté 5,38-42

„Hallottátok, hogy megmondattok: Szemet szemért és fogat fogért. Én pedig azt mondom néktek: Ne álljatok ellene a gonosznak, hanem aki arcul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orcádat is. És aki törvénykezni akar veled és elvenni a te alsó ruhádat, engedd oda néki a felsőt is. És aki téged egy mértföldútra kényszerít, menj el vele kettőre. Aki tőled kér, adj néki; és aki tőled kölcsön akar kérni, el ne fordulj attól.”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, valóban van miért hálát adnunk Neked, elegendő csak arra néznünk, hogy Te mit áldoztál fel értünk, és mit tettél Jézus Krisztusban a golgotai keresztfán értünk, elveszett bűnösökért. Már ez önmagában véve elegendő arra, hogy nevedet áldjuk, dicsérjük és magasztaljuk. Hiszen nincs az a mélység és nincs az a bűn, nincs az az elveszettség, amelyből Te ne volnál képes minket kimenteni. És a Te szeretetedet, Krisztusunk, megmutatja az, hogy Te önmagadat adtad azért, hogy a mi bűneinket elvegyed, és minket, bukdácsoló, gyakran a hétköznapiakban is elbukó gyermekeidet megváltásad és megmentsed. Urunk, köszönjük Neked, hogy a Te szeretetedet ebben láthatjuk meg leginkább, abban, hogy mit tettél értünk.

De köszönjük, hogy abban is bizonyosságunk lehet, hogy a mindennapok küzdelmeiben, nehéz döntéseiben ugyanúgy ott vagy velünk. Mikor fájdalmat kell hordoznunk, vagy éppen veszteséget elszenvednünk, Te már elkészítetted számunkra mindehhez az erőt, a türelmet, a szeretetedet. Köszönjük, hogy

Nálad mindezek kiapadhatatlan forrásként megvannak. Urunk, bocsásd meg, amikor mégis legyűrnek bennünket a mindennapi bűnök, amikor elfelejtkezünk arról, hogy milyen hatalmas Urunk és Istenünk vagy. És köszönjük, hogy újból és újból magad elé vonsz bennünket. Köszönjük, amikor megszégyenítesz kicsinyhitűségünkben, és bátorítasz bennünket Jézus Krisztus által.

Köszönjük, hogy a mai nap eseményeit is így nézhetjük, hogy Te voltál az, aki elkészítetted számunkra a bűnbocsánatot és a kegyelmet, és mindazt az áldást, amiben részesülhettünk. Hálát adunk azért, hogy most testvéri közösségben, Rád figyelve tölthetjük az estét, és kérjük is, hogy vedd el a test fáradtságát, és fordítsd szívünket, annak figyelmét Tereád és a Te igédre, add, hogy az ne szóljon hiába, hanem valóban gyümölcsöt teremve Téged dicsőítsen. Ezt kérjük nem azért, mert megérdemeljük, hanem azért, mert Krisztus elkészítette számunkra, és köszönjük, hogy ez biztos lehet. És már előre is köszönjük minden munkálkodásodat, amelyet most viszel véghez.

Legyen áldott ezért is a Te háromszor szent neved!

Ámen.

Igehirdetés

Ez a felolvasott igeszakasz rengeteg témát érint, amikről nem lehet egy igehirdetésben beszélni. *„Fordítsd felé a másik orcádat”*, ennek kapcsán lehetne beszélni a fizikai erőszakról, a családban történő bántalmazásokról és sok más egyébről. A korrump bírósági ügyekről, anyagi károkozásról, amikor az embernek nem a vagyonát veszik el, hanem már a ruháját, az alsóruhát, amit visel. Vagy lehetne beszélni a kényszermunkáról, vagy a modernkori gyárakban lévő kizsákmányolásról, kényszerről, amikor az embert munkára kényszerítik: menj el egy mérföldre, vidd el a terheit másnak, dolgozzál, és mindezt ingyen. Ezekhez hasonló kérdéseket vetnek fel ezek az igeversek, amelyekről nem lehet röviden beszélni anélkül, hogy ne legyünk közben felszínesek. Mivel mindezekre nincs idő egy igehirdetésben kitérni, ezért a mai alkalmunkon csak arról az alapelvről beszélnék, amelyet Krisztus úgy fogalmazott meg, hogy *„ne álljatok ellene a gonosznak, hanem...”*, és példákat ad nekünk, hogy akkor mit. Ma este azt néznénk meg, hogy mit is jelent pontosan ez az alapelv, és hogyan kell azt saját magunkra, életünkre alkalmaznunk.

Először, a félreértések elkerülése végett, tisztázni szeretném, hogy mire nem gondolt Jézus, amikor azt mondta, hogy *„ne álljatok ellene a gonosznak”*. Legelőször is Krisztus nem azt értette ez alatt, hogy fel kell hagynunk a gonosz elleni mindenféle küzdelemmel, mert ez is következhetne ebből a felszólításból, hogy ne álljatok ellen, tehát akkor fejezzétek be. Többen a keresztények közül sajnos így értelmezik ezt az igeverset, hogy a hívőknek mindent el kell tűrniük, és minden panasz, zokszó nélkül kell szenvedniük a bántásokat. Krisztus szavai azonban nem ezt jelentik, hogy hagyni kell az

erőszakos embereket arcon ütni másokat, vagy hogy minden büntetés nélkül hagyni kell a csalókat, korrupt bírókat, ügyvédeket, hogy kiforgassák az embereket a vagyonukból a törvényesség látszata alatt. Semmi ilyesmire nem buzdít bennünket Krisztus. Isten, amikor megfogalmazza ezt az alapelvet, hogy „*ne álljatok ellene a gonosznak*”, nem azt mondja, hogy hagyni kell a gonoszságot még jobban szétáradni a világban, hiszen tilos minden gonosznak ellenállni. Krisztus nem ezt mondja. Később fel is szólít bennünket személyes küzdelmeinkben az ellenkezőjére, amikor azt mondja, hogy „*álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek*” (Jakab 4,7). Ott személyesen felszólít az ellenkezőjére, hogy küzdjél a téged kísértő gonosszal szemben. És általánosan is példát ad nekünk abban, hogy nem kell hagyni a gonoszságot terjedni: a Jelenések könyvében úgy látjuk a mi megváltó Urunkat, Jézus Krisztust, mint a világmindenség Királyát, aki küzd, harcol és győz a gonoszság különféle formáival, államhatalmakkal, ideológiákkal, hamis vallásokkal szemben. Tehát Ő maga a példa arra, hogy nem ezt jelenti ez a felszólítás.

Tudjuk azt is Isten ígéjéből, hogy a rendőrségnek, a bíróságoknak is Istentől kapott hatalmuk van arra, hogy megfékezzék a gonoszság terjedését, és megbüntessék a törvénszegőket és bűnözőket. Nem emberektől kapják a hatalmat, hanem Istentől. De nem kell ilyen hatalommal bírunk ahhoz, hogy hívő emberként mi is segítsünk a bajba esett embereken, és megvédjük a gyengéket, a gyermekeinket, családunkat, és minden segítségre szorulót, akit támadás ér, vagy valamilyen kárt akarnak neki okozni. Egy hívő embernek nem kell ezt tétlenül néznie. Krisztus tehát itt nem passzivitást parancsol nekünk, hiszen ez nem jobbítana a világ helyzetén, hanem még rontana is azon. Hiszen hogyan viselkedik az erőszakos, tolvaj, másokon hatalmaskodó ember? Úgy, hogy ha látja, hogy senki sem áll ellen neki, annál inkább felbátorodik újabb gazságok és bűnök elkövetésére. Ha senki nem áll ellen, akkor még inkább tovább merészkedik: megteszem azt a gonoszt is, amit terveztem, mert hát a múltkor se állt senki nekem ellent. Krisztus viszont nem a gonoszság terjedését akarja, és hogy viselkedésünkkel hozzájáruljunk ahhoz, hanem pont azt, hogy küzdjünk a gonoszság ellen.

Amikor tehát azt mondja, hogy „*ne álljatok ellene a gonosznak*”, akkor nem a bűn elleni küzdelmet tiltja meg, hanem annak csak egy fajtáját, bizonyos módját. És ezt fontos hangsúlyoznunk ahhoz, hogy megértsük Krisztus parancsát és szándékát. Urunk konkrét példákat említ, amelyekben a hívő embert támadások érik. Arcul ütik, elveszik azt a ruhát, amit visel, akarata ellenére egy mérföld útra kényszerítik. A fő kérdés az, hogy mi, Isten gyermekeként, hogyan válaszolunk a minket ért ilyenfajta gonoszságokra? Ennek az igeszakasznak a témája és fő kérdése ez: személy szerint te mit teszel, amikor ilyen módon gonoszul bánnak veled, és ilyen fájdalmakat okoznak neked? Mit teszel Isten gyermekeként? A Jézus-korabeli egyházi tanítók válasza a mózesi törvények szerinti szemet szemért elv volt (2Mózes 21,22 kk). Hálás

voltam az Úrnak, hogy éppen a tegnapi bibliaolvasó kalauz szerinti ószövetségi részben olvashattunk erről az 5Mózes 19-ben. De mi is a szemet szemért elv? Ennek lényege röviden az, hogy ha valaki ártott a másikkal, akkor az illetőt az okozott kár vagy sérelem nagyságának megfelelően kellett megbüntetni. Se nagyobb, se kisebb mértékben nem lehetett. Azaz: ha valaki megölte valakinek az ökrét (modern példát hozva tönkretette valakinek az autóját szándékosan), akkor egy ökör árát kellett vele megfizettetni, nem többet és nem is kevesebbet. Ez az elv Istentől származott, hogy a kár nagyságának megfelelő legyen a kártérítés. (Természetesen a törvény előírt más eseteket is, amikor több volt, de most nem ezekről van szó.) Ez a törvény segítség volt a bírásokban a bírónak, hogyan szabják ki a büntetést, nekünk az értékítélet meghozatalában, és gátat szab az emberi mesterkedéseknek is. Mert bizony sokszor fordul elő napjainkban is, hogy a kárvallott sokkal többet akarna kárpótlásként, mint ami neki jár, és a károkozó pedig jóval kevesebbet akarna fizetni, mint amennyit kellene neki. Ez az elv figyelmeztet minket, hogy arányosnak kell lennie a károkozásnak és az elégtételnek.

A kérdés az, hogy Jézus Krisztus ezt az elvet, a szemet szemért törvényt hatályon kívül akarta helyezni? Szembe ment volna Isten törvényével, és elene mondott volna azzal, hogy azt mondta: ne érvényesítsétek ezt az elvet, hanem tűrjétek el a titeket ért sérelmeket és károkat minden egyes esetben? A válasz egyértelműen az, hogy nem. Korábbi igehirdetéseinkben már mondtam a Testvéreinknek, és felhívtam a figyelmet arra, hogy Krisztus sosem akarta megszüntetni Isten törvényeit, sem szigorítani, sem lazítani nem akart rajtuk. A célja mindig a téves és helytelen törvényértelmezés leleplezése, és az igazi, Isten szerinti értelem felfedése volt. Ő a törvények igazi magyarázója akart lenni. Mert a szemet szemért elvet lehet istentelen módon használni, és a farizeusok ezt meg is tették. Úgy használni ezt az elvet, hogy abban szeretetlenség, gyűlölködő ítélkezés, a másikkal nem törődés legyen. Mert a szemet szemért elv ugyan segítség lehet a bírásokban, különösen, ha szándékosan elkövetett bűncselekményről van szó, de ha szeretet nélkül és törvényeskedve használjuk, akkor azzal tönkre lehet tenni a másikat. Mert ezt az elvet nem muszáj mindig használni, Isten ezt nem írja elő, hogy mindig muszáj, hanem helyet ad az Úr a megbocsátásnak, az elengedésnek is, és így is lehet rendezni egy ilyen kérdést.

Mert vegyünk egy példát. Egy szegény ember valami nagy kárt okoz nem szándékosan, nem gonosz szándékkal, hanem véletlenségből egy gazdag embernek, és ha ki kellene fizetnie az okozott kárt, akkor nemcsak tönkremenne, hanem valószínűleg a családja is éhezne. Ebben az esetben a törvény szerint (ha törvény szerint és csak törvény szerint járunk el) érvényesíteni lehetne a szemet szemért elvet, és könnyörtelenül a nyomorba lehetne taszítani ezt az embert családjával együtt úgy, hogy egy összegben azonnal a kár megtérítését követelik tőle. Törvényszerű? Igen. A törvény szerint nem le-

hetne semmi kifogás az ítélet ellen, csak éppen embertelen lenne, különösen az ártatlan családtagokra nézve. Vagy pedig a gazdag fél, akinek szinte meg se kottyán az okozott kár, emberségesen el is engedheti a kártérítést a vétkes fél anyagi helyzetére és családjára nézve, vagy ha nem is engedi el, de több részletben, hosszú időre kitolva elhalasztja annak egyösszegű kifizetését. Vannak más utak is, amelyek Isten szerint járhatóak. A lényegét értjük: Krisztus nem a törvényt akarta hatályon kívül helyezni, hanem arra mutatott rá, hogy túl sokszor akarjuk azt embertelenül érvényesíteni ahelyett, hogy megtanulnánk elszemvedni néha némi kárt, és túrni a minket ért sérelmeket.

Krisztus tanítása tehát nem a törvény ellen szól, hanem részben a szeretetlen ítélkezés ellen. Másrészt viszont az is kérdés: mi a helyzet azokkal az esetekkel, amikor szándékosan akarnak minket bántani vagy kárt okozni nekünk? Isten ígéje – mint korábban mondtam – a jogi eljárásoknak helyet ad. A hívó embernek nem kell tétlenül néznie azt, ha bántják, vagy megkárosítják. De a jogi úton kívül másféle utat is mutat nekünk Krisztus, és ezt ebben az ígében fejtí ki nekünk. Először is Isten arra tanít minket, hogy ha valamilyen kárt vagy ellenünk irányuló gonoszságot el tudunk kerülni, akkor azt tegyük meg. Kerüljük ki, Testvérek! Attól még, hogy Isten gyermekei vagyunk, nem kell rögtön önként a karjaiba szaladnunk azoknak, akik bántani akarnak minket. Jézus Krisztus is pl. több ízben nem hagyta, hogy fizikailag bántsák – megöljék – Őt, hanem otthagya azokat, akik bántani akarták. Rögtön első zsinagógai prédikációja, első igehirdetése után a tömeg a település szélén lévő szakadékhoz vitte, le akarta taszítani, meg akarta ölni Őt, de Urunk egyszerűen átment közöttük, és otthagya őket (Lukács 4,29-30). A János 8,59-ben ugyanilyen esetről olvasunk: a zsidók Krisztust a templomban elmondott beszéde miatt meg akarták kövezni, de Ő elrejtőzött a templom oszlopcsarnokában, később pedig a tömegben átmenve otthagya őket. Nem gyávaság ez, Testvérek, hogyha egy gonoszságot el tudunk kerülni, és azt megteesszük. Ha tehát ezt az alapelvet, hogy „*ne álljatok ellene a gonosznak*”, abszolutizálni akarnánk, akkor Krisztus a saját példájával ellent mondott volna magának, de Ő ilyet nem tett. Pont ezekből az említett esetekből látjuk, hogy Ő mást értett a szóban forgó elv alatt, hogy mit jelent az, hogy „*ne álljatok ellene a gonosznak*”. Ha tehát valaki el tudja kerülni, hogy bántsák őt, az Ige szerint megteheti ezt, sőt, tegye is meg, ne hagyja, hogy a másik bűnt kövessen el ellene!

Másrészt viszont vannak olyan helyzetek, amikor az ember nem tudja elkerülni, hogy arcul üssék vagy kirabolják őt. Mit tehetünk ilyenkor? Mi az általános emberi reakció? Úgy gondolom, hogy nem mondom újat, ha rávilágítok arra, hogy az ilyen helyzetekben általában az az első, hogy visszaadjuk azt, amit kapunk. Ez az emberi reakció. Ha te is így, én is így. Sajnos van is erre egy közmondásunk: amilyen az adjon Isten, olyan a fogadj Isten. Le-

hetne mondani azt, és utólag nagyon sokszor ezzel mentegetjük magunkat, hogy én csak azt adtam vissza, amit kaptam: a szemet szemért elv, erre hivatkozunk. Arcul ütött? Én meg csak visszaütöttem. Valami bántót mondott? Hát én meg visszavágtam, nem hagytam magam. Levegőnek nézett? Hát én még inkább őt. Sajnos azonban ezekben az esetekben nem vagyunk igaz bírák, pedig ezt gondoljuk magunkról: azt adjuk vissza, ami jár neki. És nem az Isten iránti engedelmisség vezet bennünket, hogy annyit adunk vissza, amennyit kaptunk, hanem sajnos az Isten iránti engedetlenség hajt bennünket. Az a helyzet, hogy a gonosz legyőz minket, hatalmat vesz rajtunk, és ugyanazokat az indulatokat váltja ki belőlünk, mint amelyek miatt szenvedünk, ami a másik félben is van. Bár Isten gyermekei vagyunk, mégis a gonoszra gonoszsággal felelünk, a bűnnel szemben bűn elkövetésével harcolunk. És ez az, amire Krisztus különösen is figyelmeztet minket, hogy ez így nincs jól. Nincs jól, hogy te bűnre bűnnel válaszolsz. Pál apostol is felhívja a figyelmünket arra, hogy a gonoszt nem lehet gonosszal legyőzni, különben akkor az ember legyőzné a benne lévő bűnt, akkor Krisztusnak nem kellett volna eljönnie. De a bűnt és a gonoszt csak az egyedül jó, csak Isten győzheti le, és győzte is le. És mi is csak Ő általa győzhetünk. Mert ha a minket ért sérelmek miatt gonosz szándék és indulat vesz rajtunk erőt, akkor bármennyire is „jól megfelelünk” a másoknak, és jól visszavágunk neki, akkor is már legyőzöttek vagyunk, nem győztesek, mert szívünk nem volt képes ellenállni a gonosz támadásának. Ez egy ördögi kör, hogy a bántásra bántással felelek, még ha nem is azonnal, hanem esetleg napok, hónapok, évek múltán (mert a bosszú képes évekig is elhúzódni), és ebből az ördögi körből nincs szabadulás, csakis Krisztus által. Ő az, aki képes kivenni ebből a körből: adok-kapok, utána visszkapom, én is visszaadom. Ő egyetlen utat jelölt ki számunkra, ez pedig az, amit az apostol a Róma 12,21-ben mondott, amit hallhattunk a köszöntésben: „*Ne győztedd meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg*”. Fontos, hogy mi, hívők lássuk ezeknek a cselekedeteknek a lelki oldalát. Nemcsak azt, hogy valaki arcul ütött engem, hanem azt, hogy ennek célja azt volt, hogy a szívemben gonosz indulatok szülessenek. Nemcsak azt meglátni, hogy valaki pereskedéssel elvette valamimet, mint pl. a Jézus által említett ruhát, hanem hogy ennek célja az, hogy a gonosz legyőzze a hitemet, szívemet, és átadjam indulataimat, érzéseimet a bűnnek. Krisztus a minket ért sérelmek lelki vonatkozására is figyelve mondja, hogy ne hagyd, hogy a gonosz legyőzzön. De mégis hogyan? Hogyan lehet az ilyen indulatokat és bántásokat elviselni? Hogyan lehet a szándékos, gonosz célzásokat legyőzni úgy, hogy ne legyünk tőlük indulatosak? Hogyan lehetne az igazságtalan bírói ítélettel tőlünk elvett javakról lemondani úgy, hogy ne gyűlöljük érte a minket bántókat, hanem jóval győzzük le és meg őket?

Krisztus ezekre a kérdésekre ad nekünk választ az Általa említett példákön keresztül. Kétféle utat jelöl ki számunkra ezekben az esetekben.

Az első a tűrés, a kár elszenvetésének útja. Ha bántanak, meglopnak téged, akkor azt időnként próbáld meg elviselni. Nem azt mondja Krisztus, hogy nincs helye a jogi lépéseknek, ahogy azt előbb is hangsúlyoztam, de azt mondja az Úr, hogy azt nézd, hogy rád milyen hatással van, tényleg a gyűlöletnek és az indulatnak van helye? Vagy pedig annak, hogy időnként próbáld meg elviselni a bántást, amit kapsz, elszenvetni, és nem panaszkodni érte, és nem elégtételt követelni mindenáron, hanem elhordozni azt: „*ne állj ellene a gonosznak*”, ne akadályozd meg azt, hogy megtörténjék veled. Mire akar ezzel rámutatni Krisztus, miért kell erre felszólítania bennünket? Azért, Testvérek, mert mi, hívők időnként túlságosan is érzékenyek vagyunk. Sokan a jogosan mondott kritikát is rosszul fogadják, és azt, amit szeretettel mondanak; hát még ha igazságtalanul rosszat mondanak rólunk. Olyan düh és indulat jelenik meg bennünk, ami azonnal elégtételt kíván. Ha őszinték vagyunk magunkkal, bizony be kell látnunk, hogy időnként mindannyiunkkal előfordul, hogy a gonosz minden ellenállás nélkül be tud törni az ilyen sérelmeken keresztül a szívünkbe, és legyőz minket. Nem tartja fel sem a krisztusi türelem, szenvedni tudás, megbocsátani tudás, sem másféle Tőle kapott indulat. Ha valami rosszat mondanak rólunk – a hitünk miatt különösen, arra aztán különösen érzékenyek vagyunk –, akkor átadjuk sokszor magunkat a szenvedésnek, a mártírszerepnek, ahelyett, hogy azt tennénk, amit itt Krisztus parancsol nekünk, hogy próbálnánk elviselni, eltűrni a fájdalmat. Ez pedig egy szóban összefoglalva annyit jelentene, hogy tűrd. Te is és én is. Tűrd, hogy néha veled ilyet tesznek. Tűrd, ha arcon ütnek, tűrd, hogy elveszik a ruhádat, elveszik valamilyen értékedet, kárt okoznak neked, tűrd, ha egy mérföld útra kényszerítenek akaratod ellenére. Krisztus tehát ezzel az alapelvvel, hogy „*ne álljatok ellene a gonosznak*”, először ezt az érzékenységet leplezi le bennünk, a tűrni nem tudást, és arra szólít fel minket, hogy ha nincs más megoldás, akkor tegyük ki magunkat annak, hogy mások ártanak nekünk. Ne álljatok ellen az ártó szándéknak, hanem viseljétek el.

Mivel azonban erre magunktól nem vagyunk sem hajlandók, és ha megpróbálnánk, sem lenne hozzá erőnk, ezért lássuk meg azt az isteni erőt, szeretetet, amely e mögött a parancs mögött áll. Krisztus ismeri a gyengeségünket, azt, hogy a gonosz milyen könnyen le tud győzni minket. Ezért amikor azt parancsolja, hogy „*ne álljatok ellene a gonosznak*”, csak azoknak mondja ezt, akik már az Övéi, akik már megtapasztalták az Ő életüket megváltoztató erejét és hatalmát. Őket viszont bátorítja ez a parancs. Hogyan? Úgy, hogy a Jézus Krisztusba vetett hit által annyi erő lehet benned, Testvérem, hogy még a gonosz ártó szándéka, de még a neked okozott fájdalom sem tudja legyőzni a hitedet, Krisztusba vetett bizalmadat! Krisztusban ugyanis annyi erő, szeretet, türelem van, amelyet semmiféle kínzás és károkozás nem tud legyőzni. Csak az az ember tud ugyanis a Krisztus által parancsolt módon bátran kiállni és szembenézni a rá váró szenvedéssel, akinek ereje nem

önmagában, hanem Istenben van. Akinek ereje folyamatosan megújul. Elfogy időnként, tudjuk, de Istenben mindig megújulhat. De csak Őbenne. Az, aki mindenáron el akarja kerülni a fájdalmat, fél attól. Retteg a szenvedéstől, attól, hogy le fogja őt győzni, attól, hogy milyen reakciót vált ki belőle, attól fél, hogy nem lesz ereje ellenállni. Csak az, aki Krisztusban erős, mer kiállni és szembenézni a mindennapok küzdelmeivel úgy, hogy nem áll ellen az ártó szándéknak, hanem elviseli a rá mért csapásokat, mert Krisztus ad neki ehhez erőt. Lehet, hogy fáj neki, amit vele tesznek, de mégsem győzi le szívét a gonosz, mert Isten szeretetében szilárdan áll, Isten megőrzi őt. Nézzünk Jézus Krisztus példájára, akit elfogatása után a bírósági tárgyaláson sorra érnek a rágalomok – hangsúlyoznám, hogy Ő büntelen volt, semmi rosszat nem tett, mégis rágalomazzák –, hamis tanúk forgatják ki szavait, amit nyilvánosan hirdetett, és még egy katona is arcul üti Őt – itt beteljesedik: „fordítsd felé a másik orcádat”, Krisztus odafordítja –, és Ő mégis elviseli, elhordozza ezeket a kínokat, később pedig a testieket is anélkül, hogy ellene állna a gonosznak. Kitette magát minden ártalomnak. Ő mindannyiunknál többet szenvedett, nem a testi dolgok miatt, hanem azért, mert a mi bűnünk büntetését hordozta el, de mégsem panaszkodott, mégsem lázongott, hanem odatartotta a másik orcáját, hagyta, hogy az életét is elvegyék. És tudjuk jól, hogy Isten nem feltétlenül vár tőlünk mártíromságot, legalábbis napjainkban még nem, de tőlünk is azt várja, hogy Krisztus útján haladjunk. Más igeszakasz felhívja a figyelmünket arra, hogy ha Krisztus szenvedett, akkor Isten minket is az Ő útján akar vezetni, erre hívott el. Az Ő ereje nemcsak a csodákban mutatkozott meg, hanem abban, ahogyan ezeket a szenvedéseket is elhordozta. Erre az erőre mutat rá Krisztus, amikor felszólít minket arra, hogy kövessük a példáját: „ne álljatok ellene a gonosznak”. Az Ő váltságahalála, szabadítása ugyanis elegendő arra, hogy kiszabadítson minket az adok-kapok ördögi köréből, és képessé tud tenni minket hit által arra, hogy szenvedjünk mások miatt, vagy éppen másokért, hogy jóval győzzük le a bennük lévő gonoszt. Hisszük mi ezt, Testvérek, hogy Krisztusban ilyen erő van? Mert ez a fő kérdés. Hisszük, hogy Ő ilyen hatalmas, és ilyen né tud tenni bennünket? Hogy a szenvedések elhordozására személy szerint téged – nem a nagy általánosságot, a másikat – alkalmassá tud tenni? Oda tudjuk tartani arcunk másik oldalát? Le tudunk mondani javainkról, amit mások jogtalanul igényelnek és vesznek el tőlünk? Nehéz kérdések ezek, de Krisztus azt akarja, hogy ezekre válaszoljunk őszintén, mert ebben az igeszakaszban erre szólít fel minket.

A második út, amit kijelöl számunkra, mondhatni, emberileg nézve még ennél is nehezebb. A folytatásban ugyanis azt mondja Krisztus: ne csak viseld el a téged ért csapásokat, hanem készítsd fel magadat lelkiekben, hogy egy nagyobb fog következni. Egy második csapás. Az egyik pofont követni fogja a másik. A felsőruha elvesztése, ami sokkalta értékesebb volt az alsó

ruhánál. Nagyobb kár fog téged érni. Egy második mérföld út, amire kényszerítenek, ami tudjuk jól, hogy az első után még nehezebb, mert már mögöttünk van egy mérföld út. Azt mondja tehát Krisztus: nemcsak annyi erőt tudok neked adni, hogy elviseld a téged ért sérelmeket, hanem annyit, hogy újabbakat is bátran elhordozhass, sőt, önként vállald őket. Mert ebben, hogy fordítsd oda, az van, hogy te ezt önként teszed, Krisztustól kapott erővel. Lehet, hogy az, aki bánt, nem akar újból megütni, de Isten azt mondja, hogy neked megadja hozzá a lelkieket, hogy elviseld, ha mégis. Önként újabb anyagi veszteségeket is el fogsz tudni hordozni, és újabb megaláztatást is el tudsz viselni, amikor kényszerítenek téged valamire. Hiszed, hogy Krisztusban van ennyi erő? Ha nem, miért nem? Nézzünk azokra, akik érte túrtak és szenvedtek el annyi rágalmat, bántalmazást és szenvedést! Krisztus bennük megmutatta, hogy Őbenne igenis van erő. Elég csak Pál apostolra gondolni, akinek elhívása elején azt mondta Isten, hogy életén keresztül meg fogja láttatni vele, mennyit kell Isten nevéért szenvednie, és ez be is teljesedett, Pálnak szenvednie kellett sokat. Arra a Pálra nézz, aki megtapasztalta, hogy a mi erőtlenségünkön keresztül mutatja meg leginkább Isten az Ő erejét, és akkor ragyog fel leginkább, hogy az nem te vagy, hanem az Ő ereje, ami által elviseled ezeket! Ha pedig elhiszed azt, hogy Isten ennyi erőt akar neked adni, akkor ez megnyilvánul-e a te életedben tűrésben, újabb és újabb fájdalmak elhordozásában? Ha igen, dicsőítsd érte Istent, mint Dávid is tette, akit jó hosszú ideig, nagyon is alaptalanul üldöztek, szenvedést okoztak neki és életveszélyben volt, mégis mindvégig az Úr megőrizte az ő szívét a gonosztól. Sajnos később a jólétben esett nagyobb bűnbe, de az üldöztetések idején megmutatta Isten, hogy lehet legyőzni a gonoszt jóval – Dávidon keresztül is.

A gonoszság legyőzésének olyan útja ez, amin keresztül csak Krisztus vezethet minket. Bátorodjunk meg ebben, Testvérek, hogy Ő valóban győzelemre visz minket így. Attól, hogy megütnek, lenéznek, gyaláznak, megkárosítanak minket, nem mi leszünk a vesztesek, mert mi azzal a Krisztussal vagyunk, aki legyőzte az egész világot! Azok a vesztesek, akik Krisztus nélkül élik le az életüket, és úgy hálnak meg. Nem azok, akiket bántanak, nem azok, akiknek kárt okoznak. És ha Krisztussal vagyunk, akkor Vele együtt győztesek is vagyunk. Minden megpróbáltatás ellenére is. Ha önként tudjuk vállalni az előttünk álló szenvedést, akkor megmutatkozik, hogy Krisztus él bennünk. Mert az, aki odatartja a másik arcát, az már többé nem áldozat, az nem legyőzött, az nem megtámadott, hanem ő maga irányítja az események sorát Krisztus akarata szerint, ellentámadásba indul a gonosszal szemben, mert kaptam egy ütést, azt el kellett szenvednem, de Krisztus Lelke vezet engem, amikor odatartom a másik orcámat is. Ez az ellentámadás a gonosszal szemben.

Ez azonban annyira személyes küzdelem, Testvérek, hogy ilyen döntéseket csak magunk hozhatunk meg a Szentlélektől vezetettve. Tehát azt, hogy mikor kell odatartanunk, mikor kell elszenvednünk, ezt nem mondhatja meg

helyetted senki más. Én, emberként nem parancsolhatom meg a másoknak, hogy tartsd oda az orcádat, ezt csak Krisztus teheti meg velünk, csak Ő parancsolhatja meg személyesen nekünk. Krisztus azt mondja: neked kell megharcolnod ezt, hiszen téged támadnak, neked okoznak fájdalmat, téged érnek veszteségek. Mert nekünk ugye könnyű lenne egymásnak ezt mondani, hogy mondj le róla, hisz a kár nem minket érint, így könnyű beszélni. És könnyű lenne azt mondani: tűrd, ha nem minket érnének az ütések. De pont ezért, vegyük úgy, Testvérek, hogy ezeket a dolgokat Krisztus személyesen mondja és parancsolja nekünk. Nem az egyik ember mondja a másoknak, hanem az értünk szenvedő Krisztus, aki az életét adta értünk. És Ő, amikor erre felszólít minket, egyúttal azzal is bátorít: én erőt tudok neked adni, meg tudlak tartani téged, én személyesen szenvedtem érted, és én vagyok az, aki mondom, hogy „*ne állj ellene a gonosznak*”, hanem tűrj, és cselekedd a jót.

Adja az Úr, hogy hallgassunk erre a felszólításra, hogy Őbenne erősebbek legyünk ezeknél a támadásoknál. Ne fogyjon el az erőd, türelmed, amikor arcul ütnek, amikor jogtalanul elvesznek valamit tőled, vagy valamire kényszeríteni akarnak akaratod ellenére. Legyen erőd Krisztusban hit által ezekkel szembe nézni, és nem csak elviselni őket. Adja az Úr mindannyiunknak, hogy a gonoszt ne gonosszal, hanem jóval, Krisztusba vetett hittel tudjuk legyőzni.

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy amikor törvényedet magyarázod, akkor életünk mélységeiről és nehéz döntéseiről is beszélsz. De nemcsak elmondod, hogy mi lenne az elvárt ezekben a kérdésekben, hanem megmutatod a Te szabadításodat és a golgotai kereszt erejét, hogy mire tudsz alkalmassá tenni minket, akár még arra is, hogy ne álljunk ellen a gonosznak, hanem nézzünk szembe vele, szenvedjük el a bántását, és mégis megmaradjunk a Beléd vetett hitben, szeretetben, türelemben.

Urunk, Te látod egyen-egyenként, hogy mennyire vagyunk ettől távol, vagy mikor munkáltad már ki ezt bennünk. Hálát adunk azokért az alkalmakért, amikor megtapasztalhattuk ennek valóságát, és megélhettük a Tőled kapott kegyelmet. Bocsásd meg bukásainkat, amikor az óember előjön, amikor a minket ért sérelem nemcsak fáj, hanem gonosz indulatokra indít minket, kérünk, hogy győzz le bennünket legelőször. Hisz nemcsak a másokban van gonosz, hanem a mi szívünkben is. Tisztíts meg minket teljesen, és tiszták leszünk, szabadíts meg bennünket, Urunk, és szabadokká válunk.

Könyörgünk azért is, hogy támogass a hétköznapi harcainkban. Köszönjük, hogy erre is felhívod a figyelmünket, hogy Te értünk már elszenvetted ezeket, és erőt tudsz adni mindenhez, amit itt az Igében említasz. Adj hitet, hogy azon keresztül higgyünk abban, hogy Te munkálkods bennünk. És kérünk, hadd legyünk testvérei ebben is egymásnak, támogassuk a szenvedőt,

a fájdalmat hordozót, azt, aki kárt szenvedett, legyünk segítségére a testvérnek ott, ahol tudunk, de nemcsak a testvérnek, hanem mindenkinek, akit élénk hozol, szeretteinknek, barátainknak, akikkel naponként együtt élhetünk.

Kérünk, hogy add szabadításodat az olyan mélységekben, amikor nem tudjuk, hogy mit tegyünk. Köszönjük, hogy minden emberi életet és jövőt Rád bízhatunk. Így könyörgünk, hogy segíts meg mindenkit a nehéz döntések előtt is.

És add, Urunk, hogy így is hadd világítsunk a világban, hogy a Te szeretetedet felragyogtassuk, mégpedig akkor, amikor mi erőtlenek vagyunk. És amikor nekünk adod a Te erődöt, bizonyosságot tudjunk tenni arról, hogy nem a miénk, hanem Tőled kapott.

Vezess bennünket kérünk, Megváltónk, a járvány idején is. Most, amikor egyre többen fertőződnek meg, kérjük a Te megtartó kegyelmedet, szabadításodat. Valljuk, hogy Te vagy ennek is Ura. Köszönjük, hogy a kezedbe tehetjük le életünket és szeretteinkét is. Kérünk, támogasd Szentlelked erejével, bölcsességével a járvány ellen küzdőket, egészségügyi dolgozókat, és könyörgünk, hogy valóban adj ebből is szabadítást. De kérünk add, hogy ez a vírus legyen eszköz is abban, hogy Hozzád térjenek minél többen. Szüksége van népünknek az ébredésre, kérünk, könyörülj rajtunk.

Áldd meg népünk vezetőit döntéseikben. Imádkozunk egyházi szolgálóidért is: add, hogy az evangéliumot hadd hirdessük, és Rád mutassunk mindenben.

Legyél kicsinyekkel, idősekkel egyaránt gyülekezetünkben. Áldd meg a vizsgára készülőket. Áldd meg, hogy emlékezzenek a tanultakra.

Könyörgünk segíts minden ügyünkben, hadd támaszkodjunk Tereád, hisz Te szerető Atyánk vagy, aki mindenben gondoskodsz rólunk.

Így kérünk, hogy hadd vessük Beléd reménységünket, és várjunk Téged, egyszülött Fiadat vissza. Köszönjük, hogy addig is megígérted, hogy minden napon velünk vagy. Segíts, hogy a Veled való személyes találkozás örömteli reménységünk legyen, és ha még nem az, akkor add meg ezt nekünk, kérünk.

És segíts, hogy áldjunk és magasztaljunk Téged mindazért, amit már tapasztalhattunk: szabadításért, kegyelmedért, naponként megújuló szeretetedért.

Legyen áldott, Urunk, a Te háromszor szent neved!

Ámen.

608 Áldó hatalmak oltalmába rejtve

✂ Bonhoeffer, Dietrich (1906-1945)

🎵 Vizi István (1961-)

✂ Dóka Zoltán (1929-2000)

Cm As Fm6 G

Ál - dó ha - tal - mak ol - tal - má - ba rejt - ve

Cm Es B Fm G

Csak vár - juk bé - kén mind - azt, a - mi jó,

As Es Fm G As

Mert Is - ten ő - riz hí - ven reg - gel, es - te,

Fm/d G As B Cm

Ő hú lesz, bár - mit hoz - zon a jö - vő.

2. Ha gyötri, bántja szívünket a régi,
És múlt napoknak terhe ránk szakad,
Megrettent lelkünk vigaszodat kéri,
Mit nekünk szerzett, Atyánk, szent Fiad.
3. S ha szenvedések kelyhét adod inni,
Mely színgig töltött, keserű s nehéz,
Te segíts békén, hálával elvenni,
Hisz áldva nyújtja hú atyai kéz!
4. És ha az úton örömet adsz nekünk,
Ha szép napod ragyogva ránk nevet,
Biztasson, intsen sok nehéz emlékünk,
Hogy életünket szenteljük neked.
5. A csend köröttünk mélyen szerteárad.
Hadd halljuk azt a tiszta éneket,
Amely betölti rejtett, szép világod,
Hol téged dicsér minden gyermeked!